

JARÐARFERÐIR

VERÐA TYNGSTA UPPGÁVAN

– HETTA ER EITT **ARBEIÐIÐ**, SUM HEVUR **NÓGVAR** AVBJÓÐINGAR VIÐ **SÆR**. STØRSTU **AVBJÓÐINGARNAR** VERA **UTTAN** IVA **JARÐARFERÐIR** HJÁ **BØRNUM** OG UNGUM, TÍ TAÐ VERÐUR **ONGANTÍÐ** EIN **LØTT** UPPGÁVA HJÁ **MÆR** SUM **PRESTUR**, SIGUR 32 ÁRA GAMLA **MARIA J. NICLASSEN**, NÝGGI **SÓKNARPRESTURIN** Á VIÐAREIÐI

SAMRØÐA

Rannvá G. Fossaberg
rannva@sos.fo

Seinast í januar flytur ein nýggjur prestur inn í prestagarðin í Ónagerði á Viðareidi. Talan er um Mariu J. Niclasen, ið er av Eiði. Nýggi presturin sær fram til allar teir móguleikarnar, ið starvið sum sóknarprestur hevur við sær, og er til reiðar at taka móti teimum avbjóðingunum, ið standa fyri framan.

– Eg síggi fram til at fáa loyvi at vera við til tær størstu gleðirnar, men eisini at kunna troysta í teimum lötunum, tá fólk syrgja. Líka mikið hvør stóðan er, so verður tað mín uppgáva at seta teirra stóðu í ein størri samanhang, sigur Maria J. Niclasen.

Vildi vera prestur í FO

Tá Maria J. Niclasen byrjar í nýggja starvinum, verður tað ein heilt annar gerandisdagur, enn tann hon hevur verið von við í fleiri ár. Hon hevur búið í Keypmannahavn seinastu 10 árin, og í 2005 fór hon undir at lesa gudfrøði á Universitetinum í Keypmannahavn.

– Orsøkin til at eg fór at lesa gudfrøði var heilt einfalt tann, at eg havi altíð havt áhuga fyri tí. Tað var ikki soleiðis,

MYND: ANTON HJØIGAARD

at eg visti, at eg skuldi verða prestur. Tískil las eg av áhuga og neyt veruliga skúlatíðina, sigur Maria J. Niclasen.

Hóast hon ongantíð hevur havt ætlanir um at gerast prestur, so visti hon longu sum barn, at hon sum vaksni vildi hava eitt arbeiði, har hon onkursvegna kundi hjálpa og koma í samband við nógv fólk.

– Sjálvt um eg ongantíð havi vitað akkurat, hvørja útbúgving og hvat ar-

beiði eg kundi hugsað mær at havt, so var tað mær tó longu frá barnsbeini greitt, at eg vildi hjálpa øðrum, fortelur Maria J. Niclasen.

Eftir at hava fingið kandidatprógvið í gudfrøði í 2011, fór hon á pastoral seminar, sum hon bleiv liðug við í summar. Hetta umframt gudfrøði er krav, um tú vilt virka sum prestur.

– Seint á kandidatinum bleiv eg greið yvir, at eg kundi hugsað mær at

verða prestur, og tískil fór eg beinanveg á pastoral seminar, tá eg var liðug við kandidatútbúgvingina, sigur Maria J. Niclasen, sum altíð vildi aftur til Føroya at arbeiða.

– Eg føli veruliga, at Føroyar eru tað rætta staðið fyri meg.

Uppvaksin í brøðrasamkomuni

Nýggi presturin er ikki sjálv ein persónur, sum hevur gingið nógv í kirkju sum barn og ung. Orsøkin er einföld.

– Eg eri uppvaksin í brøðrasamkomuni, so har havi eg gingið á møti, verið í sunnudagsskúla og so framvegis, sigur Maria J. Niclasen, sum eisini er doypt í kari sum vaksni, soleiðis sum vanligt er innan brøðrasamkomuna. Júst dópurin er nakað, sum skilir fólkakirkjuna og brøðrasamkomuna, tí dópurin sum kirkjulig tænasta fer fram, tá børn eru heilt smá. Men hesum sær Maria J. Niclasen ongar trupulleikar í.

– Sjálf haldi eg, at barnadópurin hevur ta styrkina, at tú longu sum barn fært eitt kærleikslýfti frá Gudi, um at hansara kærleiki er við tær, sigur Maria J. Niclasen.

Hon heldur ikki, at tað sum heild er stórur munur á fólkakirkjuni og brøðrasamkomuni.

– Vit hava nógv í felag, og grund-